



## 5

ஃபிரஞ்சுக் கவிச்சக்ரவர்த்தி:  
விக்டோர் உய்கோ (Victor Hugo) 1802–1885

### 5.1. தூய உருப்பளிங்கு : அந்தரான்ம முழுக்கம்

ஃபிரஞ்சு இலக்கியத்தின் மிகப்பெருவ் கவிஞராகக் கருதப்படுவார் விக்டோர் உய்கோ. எண்பத்து மூன்றாண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்த இவருடைய படைப்புகளில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த அனைத்து அரசியல் மாற்றங்களும் (மாறி மாறி நிகழ்ந்த இரு சர்வாதிகார ஆட்சி, இரு மன்னராட்சி, இரு புரட்சிகள், இரு குடியரசு ஆட்சி) சமுதாய மாற்றங்களும் இலக்கியப் போக்குகளும் பிரதிபலிக்கக் காணலாம். தாம் ஒரு “முழுங்கும் எதிரொலி” என்று தம்மைக் கூறிக்கொள்வார் உய்கோ :

“காதல், கல்வனை, புகழ், இல்வாழ்க்கை,  
ஒன்றைன் ஒன்றாய் இடைவிடாது

எழும்பி அடங்கும் அணைகள்,  
காற்றின் அசைபு, ஒளிக்கதிர் ஆகிய  
இவையைனாத்தும்  
உயிர்ப்பினை உணர்த்தும்போதும்  
அழிவினை முன்னாலிலிக்கும்போதும்  
பளிச்சு போன்ற என் ஆன்மாவில் பட்டு  
அதில் அதிர்வை உண்டாக்கி  
ஒன்றிச் செய்கின்றன.

அவை அணைத்திற்கும் எதிரொலியாய்  
ஆயிரம் குரல் படைத்த என் அந்தராத்மா  
முழுங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே  
நினைவு அவைத்திற்கும் நடுவே  
கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறது  
நான் வணங்கும் என் தெய்வம்.”

கவிதை, காபியம், நாடகம், நாவல், ஆரசியல் கொள்கை விமரிசனம். சமுதாயச் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகள், வரலாறு, ஆளுமைத் தத்துவச் சிந்தனை என்று அணைத்துக் குறைகளிலும் அழியாச் கவடு பதித்த இவருடைய புகுச் சுலக்களையிடு. இவருடைய இருந்தாலும் ஆண்டு நிறைவு விழா, 2002 ஆம் ஆண்டில் ஃபிரான்ஸ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, போர்ச்சகல், சௌனா, ஜப்பான், இந்தியா, என்று அகில உலகிலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

புகழொடு தோன்றியவர்: விக்தோர் உய்கோவின் தந்தை, நெட்போலியன் படையில் தாஸ்யாக இருந்தோய். பொறியியூ கல்வி யிலித் தயாராகிக் கொண்டிருந்த உய்கோவை இலக்கியம் ஏற்றது. கவிதை புனையும் ஆற்றல் இவருக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருந்தது (நம் பாரதியைப் போல). தும் பதினெண்தாவது வயதில் இவர் எழுதிய கவிதை ஃபிராஞ்சு அகாதெமியின் பாராட்டைப் பெற்றது. பதினேழாவது வயதில் இவர் எழுதிய கவிதைக்கும் பிரஸம்யான பரிசு கிடைத்தது. இருபதாவது

நாடகம், ஒளிக்கீற்றுக்கும் நிழல்களும் Les Rayons et Les Ombrés எனும் கவிதைத்திரட்டு ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. 1841இல் ஃபிராஞ்சு அகாதெமி உறுப்பினராகச் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் உய்கோ.

எதிரொலியாய் முழுங்கிய காலம் : 1843 இல் விக்தோர் உய்கோவின் வாழ்வில் ஒரு பேரிடி. இவருடைய ஆசைகள் வெயோபோல்தீன் (பத்து மாதங்களுக்கு முன்தான் திருமணமானவர்) தன் கணவனுடன் உல்லாசமாகப் படகில் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, படகு கவிய நிரில் மூட்கி இருவரும் உயிரிழந்தனர். அப்போது உய்கோ நாட்டின் தென்புகுதியில் பயணத்தில் இருந்தார். மரணம் நிகழ்ந்த ஐந்து நாள்களுக்குப் பிறகு ஒரு தங்கும் விடுதியில் தற்கொலாபகப் பதித்திகையில் இத்துயரச் செய்தியைப் படித்து அதிர்ச்சியைத்தார் உய்கோ. நெஞ்சைப் பிழிந்த ஆராத சோகம் கவிதை வரிகளில் வழக்கப்பட்டது. துக்கத்தை மறக்கப் பொதுவாய்வில் திவிரமாக ஈடுபட்ட கவிஞர்க்கு ஏழாண்டுக்காலம் நாட்டின் மேலவைக்கு நியமனம் கிட்டியது. அதில் இவர் ஆற்றிய உரைகள் இவருது மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்துபவை. போலன்டு நாட்டில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆதாவாக இவர் குரல் கொடுத்தார்; மரணதன்டையை எதிர்த்து முழுமகிளார்; மக்களின் ஏழைமை நிலையை எடுத்துநாத்து அவர்கள் மேம்பட்டுக்காக வாதாடினார்; மழுத்துச் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சிகளைத் தீவிரமாக எதிர்த்தார்; மூன்றாம் நெப்போலியன் ஜனாத்பதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதை முதலில் ஆதரித்தாலும், பிறகு அவன் சர்வாதிகாரியாக மாறத் திட்டமிடுவதை உணர்ந்து பகிரங்கமாகப் பேரவையில் குற்றம் சாற்றிப் பேசினார்; அவன், அதிரடி நடவடிக்கையால் ஆட்சிக்கவிழிப்பு (Coup d'état) செய்தபோது, அதை முறியிடுக் கு ஆதாவார்களைத் திரட்ட எதிர்ப்பு இயக்கம் உருவாக்க முயன்று அதில் தோல்விகண்டார். கைது செய்யப்பட்க்கிடிய நிலை வந்தபோது ஃபிரான்ஸ் நாட்டைவிட்டே வெளியேறினார் இம்மகாகவி.

வயதில் இவர் வெளியிட்ட முதல் கவிதைத்திரட்டு மன்னருடைய மாண்பத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. தம் சகோதரர்களுடன் இணைந்து ஓர் இலக்கிய எட்டைத் தொடர்ச்சிகளார் உய்கோ; தாம் விரும்பிய அதேல் ஃபோசெ (Adèle de Fouche) எனும் பெண்ணை மனைந்துகொண்டார்; தம் இருபது நான்காவது வயதில் ஒரு கவிதைத்திரட்டும், இரண்டாண்டுகள் கழித்து இன்னுமியாரு கவிதைக்கொத்தும் வெளியிட்டார். புதிதாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த புனையில் இலக்கியத்திற்குத் (Romanticism) தமிழ் மழுவருமாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார் உய்கோ. இவருடைய சிரிய கவிதையாற்றுவகை கண்டு வியந்த நன்மாக்குமாம், புத்திலக்கிய இயக்கத்திற்குத் தலைமையேற்ற நடத்திச் செல்லும் பொறுப்பினை இவருக்கே அரித்தது. பழையவாதிகளை எதிர்த்து ஒரு போர்ட்மாகவே உருவான இவ்வியக்கத்திற்கு இவருது இல்லை நன்மாக்கள் கூடி விவாதிக்கும் பாச்சையாகச் செயல்பட்டது.

உய்கோ 1827இல் கிராம்வெல் (Cromwell) எனும் கவிதை நாடகம் எழுதினார். ஆதுமேடையேற்றப்படத் தக்கதாக அமையவில்லை. ஆனால், அந்நாடகத்திற்கு இவர் எழுதிய முன்னுரை புனையில் இலக்கியத்திற்குக் கொள்கைச் சாக்னமாக அமைந்தது. 1829இல் கீஸை நாட்டுக்காட்சிகள் (Les Orientales) எனும் கவிதைக் கொத்தும் மரியோ தெலோரம் (Marion Delorme) எனும் நாடகமும் இவர் எழுதினார்; 1830இல் எர்நானி (Hernani) எனும் கவிதை நாடகத்தை எழுதி அரங்கேற்றினார். இந்நாடகம் கண்ட வெற்றி ஃபிராஞ்சுப் புனையில் இலக்கியத்திற்கு வழவான அடிநிலை அமைத்துக் கொடுத்தது. ஃபிராஞ்சு நாடக வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்த இந்நாடகம் விக்தோர் உய்கோவின் புகழை மேலும் உயர்த்தியது.

தொடர்ந்து பதின்மூல்ரூப் ஆண்டுகள் விக்தோர் உய்கோவின் பல்வேறு வகைப்பட்ட படைப்புகளுள் பார்ஸ் மாதா கோவில் கூளன் (Notre Dame de Paris) எனும் புதினம், ரூபிஸா (Ruy Blas) எனும்

‘கொக்கொக்க கூட்டும் பருவத்து’ உய்கோ பிரஸ்ஸல்ஸ் (BRUXELLES) நகில் சிற்றுகாலம் குறித்தார்; பின் 1852இல் தமது குடும்பத்துடைன் ஜேர்சி (JERSEY) எனும் தீவில் வந்து தங்கினார். அது இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த தீவு. ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் புதுச்சரவாதிகளின் மூன்றாம் நெப்போலியனின் அதிருத்தியைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள விரும்பாத இங்கிலாந்து அரசு, விக்தோர் உய்கோவைத் தீவிலிருந்து வெளியேற்றும்பூல் ஆணையிட்டது. அங்கிருந்து உய்கோ புறப்படுக் கொள்கே (Gernesey) எனும் சிற்றவில் ஓர் இல்லம் வாங்கிக்கொண்டு அங்குக் குடியேற்றினார்; அம்மாரிகையில், தம் அறையின் சன்னல் கதவுகள் ஃபிரான்ஸ் நாட்டுக் கடற்கரை இருக்கும் திசைநூர்க்கிண்஠ திறந்திருக்கும் வகையில் அமைத்துக் கொண்டார்; முழுஞ்சிசுடன் இலக்கியப் பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொண்டு, எழுதிக் குவித்தார்; பிறந்த நாட்டின் அரசியல் நடப்புகளைக் கூர்ந்து கவனித்துவந்தார்; சர்வாதிகாரியைக் கிடைத்தும் சீற்றும் மிகக் கவிதை வரிகளில் சாட்சனார்; “சுதந்திரமும் நீதியும் இறுதியில் வெளியீடு காண்போய்” என்று தமிழ்நட்டு இளைஞர்களுக்கு நம்பிக்கையைப்படினார்; குடியரசு ஆட்சிதான் சிறந்தது எனும் கொள்கையில் திட்மாக நின்றார்.

எட்டு ஆண்டுகள் கழித்தன. மூன்றாம் நெப்போலியன் இவருக்குப் பொதுமனிப்பு வழங்கி நாட்டுக்குத் திருப்பு அனுமதியளித்தான். ஆனால், உய்கோ அதை ஏற்கவில்லை. “அவன் ஆட்சி கவிழ்ந்துபின் தான் என் தாய்நாட்டில் காலாடி வைப்பேன்” என்ற சபதத்தில் உழுதியக நின்றார். ஆனால் இதற்காக அவர் மேலும் 11 ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று (1870)! ஆகவொத்து 19 ஆண்டுகள் நாட்டை விட்டு வெளியே வாசம்! ஆனால் இந்தக் காலத்தைத் தீவில் எய்கோ; தாம் விரும்பிய நீண்டால் காலத்திற்குத் தொடர்ச்சிகள் என்றும் குவித்தார்; அமர்த்துவம் வாய்ந்தவை; இலக்கியத்தில் இவர்களுடைய ஜோப்பா முழுவதும் நிலையைப்படியவை. குறிப்பாக, கண்டனக் கண்கள் (Les Châtiments) மன்கள்முன் மலர்ந்த காட்சிகள் (Les Contemplations) காலத்தின் காலியம் (La Légende des Siècles) எனும் படும் பாடு (Les Misérables) கடலோடி உழைப்பவர்கள்

(Les Travailleurs de la Mer) இளிச்வாயன் (L'Homme qui rit) ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

உம்கோ தாய்நாடு திரும்பினார். சர்வாதிகார ஆட்சி 1870இல் விழுந்தது. அப்போது விக்டோர் உம்கோவுக்கு வயது 68. தம் பதத்தை நிறைவேற்றித் தாய்நாடு திரும்பினார் கவிஞர், 19 ஆண்டுகள் 9 மாதத்துக்குப் பிறகு, ஆனால் தனியாக. இவர்மனைவி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இறந்து போனார். மக்கள் இவரை மிகவும் உற்சாக்கத்துடன் வரவேற்றனர். உம்கோ பேரவைக்கு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆனால், அப்போதைய அரசியல்நிலை அவர் எதிர்பார்த்தபடி இல்லை. பாஷ்யாவட்டனான் போரில் தோஸி, பாரிஸ் நகர முற்றுக்கை, உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் என அரசியல் போக்கு இவருக்கு மிகக் எவ்வற்றமளித்தது. தம் பதவியை ராஜ்னாமாச் செய்து கவிஞர் பொதுவாழ்விலிருந்து விலக்கினார்.

'கடைசி வகை யாரோ?' இக்கால கட்டத்தில் இவருடைய இல்லார்க்கை துயர் மிகக்கதாயிற்று. 1867இல் இவர் மனைவி இறந்தார். 1871இல் இவருடைய மூத்த மகன் இறந்தான். அடுத்த ஆண்டு இவருடைய மகன் சிற்த சுவாதீனமிழ்ந்து மனோநாய் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டு இவருடைய இன்னொரு மகனும் இறந்துபோனார். வைந்தர் இருவர், மகனிர் இருவர் என மக்கள் நால்வரைப் பறிகொடுத்த விக்டோர் உம்கோ தம் 71வது வயதில் தனி மரமானார். அதன் பிறகு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த உம்கோவுக்கு ஒரு பேரனும், ஒரு பேத்தியும் மட்டுமே வாழ்க்கையின் ஊன்றுகோல்! மகாகவியின் புலம்பல் உள்ளதை உழுக்கவல்லது:

"முதுமை வந்துவிட்டது. மரணம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. வேறு ஒர் உலகம் என்னை அழைக்கிறது. எல்லோரும் என்னை விட்டுப் போய்விடுக்கள். ஆம், அது தான் நல்வது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வழியில் போகவேண்டியதுதானே! எல்லோரும் என்னை விட்டுப் பிரிந்து

கடுங்கள் என மேலும் பஸ்பல். இவர் மரணத்துக்குப்பின் வெளியிடப்பட்ட இவர்தம் நாள்கள் பதினெண்டு! பீபிளாஞ்சு இலக்கியத்தில் நாடகத்துறையிலும், கலிதையிலும், நாவல்களிலும் பதிய தடம் பதிந்துப் பன்றும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் உம்கோ.

## 5.2.1. நாடகம்

1827இல் வெளிவந்த க்ரோம்பெல் (Cromwell) நாடகத்துக்கு, இவர் எழுதிய முன்னுரை புளையில் நாடக இலக்கியத்திற்கு ஆதார சாசனமாக அமைந்தது. மனித இனத்தின் வரலாற்றை மூன்று காலக்டாங்களாகப் பிரித்து அதில் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் ஏற்றுபடி இலக்கியம் அமைத்திருப்பதை எடுத்துக்கொட்டுகிறார் உம்கோ.

மனித வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில், ஆயர்கள் ஆளியைகளை மேப்ததுக்கொண்டு ஆண்தமாக ஆடிப் பாடுக்கொண்டிருந்த அந்த ஆர்பகாலத்தில், இயற்கையைப் பாடுய இசையை இலக்கியமெனத் திகழ்ந்தது.

மனிதக் கூட்டுமைப்புகள் சேர்ந்து சிறுசிறு ஆட்சிமுறைகள் உருவாகி ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் போராத் தொடக்கமிக காலத்தில், ஆற்றலைப் போற்றி வித்தை வளர்த்த போரிலக்கியாக்கள் தோன்றின. விதியின் வலியை எடுத்துக்காட்டி உள்ளதை உருகச் செய்யும் அவைச் சுவை நாடகங்களுக்கும் எழுந்தன. அவற்றில், இயற்கையைப் பாடுய இசையை இலக்கியமெனத் திகழ்ந்தது.

அனால் இப்படைப்புகளுக்கு எல்லாம் இப்போது காலங்கடந்து விட்டது. சமுதாயக் கட்டுமைப்பில் உள்ளத்தின் பிரச்சினைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட நாடகங்களே தந்தால் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு) இலக்கியத்துக்கு ஏற்றவை என்பது உம்கோவின் கருத்து.

நாடகங்களை நடைக்கவை என்றும் அவைச்சுவை என்றும் தமிழ்தானி இனமாகப் பிரிப்பது (செவ்வியில் இலக்கியக் கோட்பாடு)

செல்ல வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. இனி நானும் என் வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்ச் சேரவேண்டியதுதான்! எங்கும் அந்தகாரம்! நான் அதில் நாழுந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறேன், தன்னாந்தனியாக. என் அப்பதினீர் அலைவண்டும் கூவர் என்னபடிருந்து பிரித்துவிட்டார். என்னிடம் எஞ்சியிருப்பவர்ல்லாம் ஒரு போனும், ஒரு பேத்தியும்தாம். அனாத்து நம்பிக்கைக்கும் உறவிடமாய்த் திகழும் ஒரு இனிய ஊன்றுகோல்! நெருச்சத்தில் ஒரு பிரும்பாண்டமான நம்பிக்கை நட்சத்திரம்! அஹம்பியான என் கைகளின் பிழியில் திரு பிரித்தக்கரும்".

இவ்விரு போக்குவருட்தைகளுடன் பழகிய இனிய அனுபவத்தைக் கவிதையாக வடித்து. "தாத்தாவாக இருக்குங் கலை" (1877) எனும் நாலை மகாகவி எழுதினார்.

புகழுடன் மறைந்தார்: இவர் எழுதியிடத்த பல்வேறு நூல்கள் இவருடைய புகழை வான்னாவுடன் உயர்த்தின. இவருடைய எண்டாவது பிறந்த நினத்தின் போது, ஆறு வகையில் பாரிஸ் மக்கள் வழிப்பது கோஷுபிட்டவாறு இவர் வீட்டின்மூன் ஊர்வைமாகச் சென்றனர்! இவருடைய வாய்நாள்காலத்திலேயே, இவர்கில்லம் அமைந்த தெருவிற்கு இவருடைய பெயர் குட்டப்பட்டது. 1885இல் தமது எண்பத்து மூன்றாவது வயதில் விக்டோர் உம்கோ உபிரி நீத்தபோது, பல வகையில் மக்கள் இவருடைய இறுதி ஊர்வைத்தில் கலந்துகொண்டார். தேசிய மரியாதைகளுடன் உம்கோவின் பூதடை பாரிஸ் வெற்றிமண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டு, பாந்தெயோ எனும் புகழுமண்டபத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

## 5.2. விக்டோர் உம்கோவின் படைப்புகள்

நன்ட தம் வாய்நாளில் ஏராளமாக எழுதிக் குவித்தார் விக்டோர் உம்கோ: ஒரு காப்பியம் ஆறுகவிலை நாடகங்கள், மூன்று உரையுடைய நாடகங்கள், ஐந்து நாவல்கள், பன்னிரண்டு கவிதைத்திரட்டுகள்; இவை தவிர அரசியல் உரைகள், இலக்கிய விமரிசனங்கள், தத்துவச் சிந்தனைகள்,

செயற்கையானது, இயற்கை நிலைக்கு விரோதமானது என்பது உம்கோவின் கருத்து. "மனித வாழ்க்கையில் இன்பழும் துன்பழும் கலந்து தான் இருக்கின்றன. ஆரேவே ஒரே நாடகத்தில் இவ்விரு கலைகளும் கலந்தே இருத்தல் வேண்டும்" என்று கூறுவார் உம்கோ. "நாடக்க்கை ஒரே நாளில், ஒரே இடத்தில் நிக்குவதாக இருத்தல்வேண்டும் எனும் கட்டுப்பாடு இதுவும் செலவியல் இலக்கியக் கோட்பாடுநான் போதுமானது" என்றும், "நாடகம் கவிதையுறுவில் இருப்பதில் தவறில்லை; அனால் நீண்ட தனியாக்கள் (Monologues) கவார்ஸ்யத்தைக் கொடுத்து விடும்" என்பதும் உம்கோவின் கருத்து.

இக்கருத்துக்களே புளையில் நாடகங்களுக்கு அஸ்திவரமாக, அமைந்தன. இக்கருத்துக்களின் செயல்விளைக்கு எடுத்துக்காட்டாக உம்கோ எழுதி அமைத்துதான் அந்தானி (Hernani) (1830) எனும் நாடகம். இருப்பதெட்டே நாள்களில் எழுதி முடிக்கப்பட்ட இந்த ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்ட கவிதைநாடகம் இலக்கியப் புத்தியாகவும், போர்ட்டக் களமாகவும் அமைத்து. அரங்கில் மேல்வகுப்பில் அமைந்திருந்த பஸ்பையும் தலைமுறைச் செலவியல் நாடகப்பிரியர்களின் கிண்ண-லும், எளன்ச-சீப்கைகளிலும் ஒருப்பும்; தரை மாஜனங்களான இனையை தலைமுறை ரசிக்கர்களின் எதிர்க்கையும் சுலபம் பார்ட்டு மூழ்க்கங்களும் மறுபழும். நாடக அரங்கில் கலவும், கைகலவும் ஏற்பட்டுப் போர்க்களமாகவே அரங்கம் மாறியது. இறுதி வெற்றி இனையை தலைமுறையினருக்கே. ஃபிராஞ்சு இலக்கிய வலைந்தில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்த இந்தாடகத்தின் கைத்தகருக்கீடு இதுதான்:

எர்நானி: தொனியா சோல் எனும் அழகியை நாட்டு இளவாசர் அடைய விருட்புகிறார். அவைந்தை முறையமனான ரூபி கொமேஸ், வயது முதல்நால் ஆயினும் தாமே அவனை அடைய விரும்புகிறார். ஆனால் அழிக்கு எர்நானி என்பவரிடம் கூதல். எர்நானி பஸ்பை வருசும் ஒன்றைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக இளவரசனைக் கொல்லச் சதி செய்துகொண்டு தலைமுறைவாக வாழும் ஒரு பிரபுகுலத்து விர்ள்.

ருமிகொமேக்கும் தொனியா சோலுக்கும் திருமண நிச்சயதார்த்த தினம்; அவளைக் கடத்திச்செல்ல வந்த எந்தனி ருமிகொமேக்கடைய காவலர்களிடம் சிக்கிக்கொள்கிறான். அந்த நோத்தில் இளவரசரின் வருகை அறிவிக்கப்படுகிறது. எந்தாளி இளவரசரிப் பூப்படைக்கப்பட்டால் அபனுக்கு மாண்பத்தனை நிச்சயம். ஆனால் அவனை மாளிகையில் ஒரு மறைவிடத்தில் ஒளித்துவிடுகிறார் ருமிகோமேஸ். காரணம், அவரும் இளவரசரைக் கொல்ல ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பவர்தான்.

மன்னார் சென்றபின் எந்தனி விடுவிக்கப்படுகிறான்; ருமிகொமேசால் காப்பாறப்பட்ட தன் உயிர் இனி அவர்வசம் என்று கூறி, மன்னார் வினாவில் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பிவந்து அவரிடம் தான் சரணாடவதாக வாக்குறுதி அளித்துச் செல்கிறான்; செல்லும் முன் அவரிடம் ஒரு சங்கைக் கொடுத்து அவர் அதை எப்போது ஊழுகிறாரோ அப்போது தான் எங்கிருந்தாலும் அவர்வசம் வந்து சேர்ந்துவிடுவதாகவும் வாக்குறுதி கொடுத்துப் பறுப்படுகிறான்.

தன்னைக் கொல்ல நடக்கும் சதி வேலைகள் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இளவரச் இரகசியாக முடிகுடிக்கொண்டு பட்டத்தில் அமாத் திட்டிமிடுகிறான். அதே விழாவில் அவனாக கொல்லத்திட்டிட்டு எந்தனி அங்கு வருகிறான். அவன்துடம் தேஷ்விழவே, காவலர்களிடம் அவன் அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். முடிகுடிவிழா நிலைவற்றியில், இளவரசர் விழா வெற்றியடைந்த மகிழ்ச்சியில் அவனை மன்னித்து விடுதலையிடித்துமன்றி, அவனுக்கும் தொனியா சோலுக்கும் மனம் பூட்டுத் தலைக்கிறார்.

மணநாள் இராவு இருவரும் தனித்துக் களிந்திருக்கும் வேலை! சங்கநாறும் கேட்கிறது. எந்தானியும் தொனியா சோலும் விழாமுந்தி தற்கொலை செய்து கொள்கின்றனர். தேஷ்க்கொண்டு அவ்விடம் வந்த ருமிகொமேசம் தன்னைக் கத்தியால் குத்திக்கொண்டு உயிர் துறக்கிறான்.

விக்தோர் உய்கோவின் ஆர்ப்பகாலத்துக் கவிதைகளில் காணப்படுவன கத்தோலிக் கதவழிச் சிந்தனைகள், துள்ளித்திரிந்த இனாலைக் காலத்து நினைவுகள், செந்த உள்ளக்கி.க்கையின் வெளிப் பாடுகள் ஆகியவை, (odes et ballades) பல்லாத் எனும் கவிதைகளில் காணப்படுவன நாட்டுப்புறங்கும் சிந்தனைகள், மன்னகள் வாய்ந்த கோட்டை கொட்டுதல்கள்க்கு ஒட்டிய நினைவுகளை, அவற்றும் வேட்டையாட்டுகள் பேன்ற வழக்கங்கள் பொருளே ஆணாலும் இவருடைய சொல்லாட்சியும், பா ஒசை நயங்களும், இக்கவிதைகளைத் தனிச் சிறப்புன் ஒளிர்க்கையின்றன.

கீழை நாடுகளின் கட்சிகள் (Les Orientales): கிழக்கு நாடுகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் ஃபிரான்ஸில் மிகுந்து காணப்பட்ட காலம் அது. உய்கோ கீழை நாடுகளுக்குப் பயணம் வந்ததில்லை. ஆனால் அது பற்றிய பயணக்கட்டுரைகளை ஆவ்வதுடன் படித்திருக்கிறார். குறிப்பாக, ஷத்தோபிரியனின் (Chateaubriand) Itinéraire இவரை மிகவும் கவர்ந்த நால். இந்நாடுகளின் இயற்கை வளரினைக் கர்ப்பனைக் கண்ணால் கண்டு அதை எநில் மிகு ஒளியாக வருணித்துக் கவிதைகளில் வாட்டுத்தகுகிறார் உய்கோ. இவர் கவிஞர் மட்டுமன்றி ஒளியங்கள் தீட்டுவதிலும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கார்கால இலைகள் (Les Feuilles d' Automne) 1831 (கவலைகள் கவியிய உள்ளத்தின் கலக்கத்தை வெளியிடும் கவிதைக் கொத்து).

இருள் குற்றத் நோத்தில் இதயக்தம் (Les Chants du Créduscuile 1835): தோல்விகளில் துவண்ட கவிஞரின் உள்ளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகள் இலை. சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட கச்பி, சிந்தனைச் சுதந்திரம் பறிக்கப்படலாம் என அஞ்சலைக்கும் அரிசயல் போக்குள் இலை இவாது எதிர்கால அமைதியைக் கேள்விக் குறியாக்கின. கப்பிலிருக்கும் இருட்டு, விழயல் வாப்போவதை உணர்த்துவதா அல்லது மேலும் மேலும் அந்தகாரம் குழப்போவதைக்

கொட்டை அரண்கள், கரங்கப்பாதை, தீவட்டி ஊர்வலம், மாறு வேடம், மரம் மறைவிடம், திடுக்கிடும் சந்திப்புகள் போன்ற கண்கள் காட்சி அமைப்புகள் – அங்கத்தில் நடைபெறும் கொலைக்கட்சிகள் பேன்ற திலீஸன் சம்ஹங்கள் – ஆகியவை ஃபிராஞ்சு நாடகமேடையில் அன்றுவனர் கானாத புதுமை! உயிர்த்துக்கப்படும், மிடுக்கும், காதல் நெகிழிவும் கொண்ட அங்குமான கவிதை வரிகள்! கொடுத்த வாக்குறுதியைக் குத்தல், பகைவனை மன்னிக்கும் உயர்ந்த எண்ணங்களின் மாட்சி ஆகியவை நாடகத்தின் மாபெரு வெற்றிக்குக் காரணமாயின!

விக்தோர் உய்கோ எழுதிய யற்ற கவிதை நாடகங்களாவன: மரியே தெலோர் (Marion Delorme) 1829. இங்நாடகம் அரச பர்ம்பரையில் முதலைதையாக காலத்து அமைப்பின் சில பழக்கங்களைத் தாக்குவதாக அமைந்ததால் அரசால் தடைசெய்யப்பட்டது. மன்னருக்குப் பொழுத்தோகு (Le Roi S'amuse) 1832; ருயிப்ளா (Ruy Blas 1838): வெற்றி கண்ட இந்த ஜந்து அப்குநாடகத்தில் ஒரு சாதாரணப் பணியானும், நாட்டின் ராணியும் காலபிப்பதாகக் கதை, சமூகக் கட்டமைப்பகளைத் தகர்க்க முடியாததால் நிறைவேறாத காதல், சோகத்தில் முடிகிறது. லே புரிசிராவ் (Les Burgraves) (1843) எனும் சித்தியாப் பின்னணி நாடகம் பெரிய தோல்லியைக் குழவியுடு. இத்தோல்லிக்குப்பின் விக்தோர் உய்கோ நாடகம் எழுதுவதைக் கைவிட்டார்.

விக்தோர் உய்கோ எழுதிய உரைநட நாடகங்களாவன: லுக்ரேஸ் பொர்பியா (Lucrèce Borgia) மரிதும்தோர் (Marie Tudor) ஆலூவோ (Angolet) ஆகியவை மூன்றும்.

## 5.2.2. கவிதைகள்

விக்தோர் உய்கோ என்றாலே கவிதைதான்: “ஃபிராஞ்சுக் கவிதையே உயிர்பெற்று அவர் உருவில் வந்திருக்கிறது” என்று கூறுவார் கவிஞர் மல்லார்மே (Mallarmé).

விக்தோர் உய்கோவின் ஆர்ப்பகாலத்துக் கவிதைகளில் காணப்படுவன கத்தோலிக் கதவழிச் சிந்தனைகள், துள்ளித்திரிந்த இனாலைக் காலத்து நினைவுகள், செந்த உள்ளக்கி.க்கையின் வெளிப் பாடுகள் ஆகியவை, (odes et ballades) பல்லாத் எனும் கவிதைகளில் காணப்படுவன நாட்டுப்புறங்கும் சிந்தனைகள், மன்னகள் வாய்ந்த கோட்டை கொட்டுதல்கள் பேன்ற வழக்கங்கள் பொருளே ஆணாலும் இவருடைய சொல்லாட்சியும், பா ஒசை நயங்களும், இக்கவிதைகளைத் தனிச் சிறப்புன் ஒளிர்க்கையின்றன.

கீழை நாடுகளின் கட்சிகள் (Les Orientales): கிழக்கு நாடுகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் ஃபிரான்ஸில் மிகுந்து காணப்பட்ட காலம் அது. உய்கோ கீழை நாடுகளுக்குப் பயணம் வந்ததில்லை. ஆனால் அது பற்றிய பயணக்கட்டுரைகளை ஆவ்வதுடன் படித்திருக்கிறார். குறிப்பாக, ஷத்தோபிரியனின் (Chateaubriand) Itinéraire இவரை மிகவும் கவர்ந்த நால். இந்நாடுகளின் இயற்கை வளரினைக் கர்ப்பனைக் கண்ணால் கண்டு அதை எநில் மிகு ஒளியாக வருணித்துக்கையின் கலைகளில் வாட்டுத்தகுகிறார் உய்கோ. இவர் கவிஞர் மட்டுமன்றி ஒளியங்கள் தீட்டுவதிலும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கார்கால இலைகள் (Les Feuilles d' Automne) 1831 (கவலைகள் கவியிய உள்ளத்தின் கலக்கத்தை வெளியிடும் கவிதைக் கொத்து).

இருள் குற்றத் நோத்தில் இதயக்தம் (Les Chants du Créduscuile 1835): தோல்விகளில் துவண்ட கவிஞரின் உள்ளத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகள் இலை. சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்ட கச்பி, சிந்தனைச் சுதந்திரம் பறிக்கப்படலாம் என அஞ்சலைக்கும் அரிசயல் போக்குள் இலை இவாது எதிர்கால அமைதியைக் கேள்விக் குறியாக்கின. கப்பிலிருக்கும் இருட்டு, விழயல் வாப்போவதை உணர்த்துவதா அல்லது மேலும் மேலும் அந்தகாரம் குழப்போவதைக்

காட்டுவதா என்பதே கேள்விக்குறியாய் நிற்கிறது. இத்தொகுப்பிலிருந்து மொழிபைய்க்கப்பட்டுச் சில பகுதிகள் இல்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

அந்தாட்மாவின் குால் (Les Voix Intérieures 1837) கவிஞரின் உள்ளத்தில் ஓலிப்பவை மூன்று வகைக்குரல்கள். அவை மனிதனின் குரல், இயற்கையின் குரல், சம்பவங்களின் குரல் என்பன. ஒரு கவிதையில், கருணையுடன் பால் கர்ந்து நமக்குத் தந்திடும் பசுவின் உருவகத்தில் இயற்கை அன்னையின் வள்ளன்மையைக் காண்கிறார் கவிஞர். இதைப் போன்ற நம் இந்தியச்சிந்தனையை ஒட்டிய நூற்றுக்கணக்கான குறிப்புகளை உய்கோவின் பலபைப்படுகளிலும் காணமுடிகிறது.

ஓளிக்கிறும் நிழலும் (Les Rayons et les Ombres 1840): இத்தொகுப்பின் கவிதைகள் பிள்ளைகள் பொருள்கள்பற்றிப் பேசுகின்றன: குழந்தைப் பருவம் கள்ளங்கூடப்பற்ற தூய உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பு மட்டுமன்றி ஆழங் காணமுடியாத படைப்பின் மர்த்தனையும் கூட்டுகிறது. காதல் வெறும் உணர்ச்சி மட்டுமன்றி மானுடத்தைத் தொடர்ச்செய்யும் பவித்திராமன் இயக்கச் சுத்தியும் ஆகும். இயற்கையில் காணப்படுவை ஸ்ரில்பும் மூன்றி பிரமிக்கச் செய்யும் ஆகும். கவிஞர்ம் மானுட இனத்தின் துன்பங்களுடு வெறும்புகிறான்; அநாதைக்குழந்தைகளின் அவைவகன்லு பொருமிறுவான். அவன் தனது காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஓன்றாலோ; எந்திர்கால் காலத்தை உணர்த்தும் குரான்; சாதாரண மளித்தனை வழிகாட்டி அலைத்துச் செல்லும் தாரகை. இத்தொகுப்பிலிருந்து “நடுக்கலில் நன்னிரவில்” என ஒரு கவிதை மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு, கவைக்கச் சில துளியாக இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் தாக்கிச்

கண்ணக் கண்ணகள் (Les Châtiments 1853) உய்கோ அரசியல் அஞ்சாதவாசத்தில் இருந்தபோது எழுதப்பட்ட இக்கவிதைக் கொத்து சர்வாதிகாரியாம் மூன்றாம் நெப்போலியனைத் தாக்கிச்

சாடுகிறது, முதல் நெப்போலியன் (Napoleone) மாவீரன். அவனது பெயரை மட்டுமே கொண்ட மூன்றாம் நெப்போலியனைக் 'கோழை' என்றும் "குரங்கு" என்றும் "சிரியவன்" என்றும் இகழ்ச்சியுடன் குறிப்புகிறார் ஆசிரியர். இந்நாள் 7 பகுதிகளில் 94 கவிதைகளைக் கொண்டது. 7000 அடிகள் கொண்ட இத்தொகுப்பில் எங்கும் காணப்படுவது சீற்றமும், வெறுப்பும், நையாண்டியம்தாம். சில அடிகள் மற்றும்காவலம், சில அடிகள் நேராகவம் சம்பட்டுகொண்டு தாக்கும்; சில வரிகள் ஆசிரியின் கோத்தைக் கொப்பினிக்கும்; சில வரிகள் வகை மொழிகளை உபயூகம்; 'நிலைகெட்ட அப்மனிதைகள் கண்டு நெஞ்க பொறுக்காமல்' எழுந்த சீற்றத்தையே ஊற்றுக்கண்ணாகக் கொண்ட இத்தொகுப்பு பல விகிளிலும் நமது மகாகவி பாரதைய நினைவுட்டும் வளர்ணம் அனையிடிருக்கிறது. இத்தொகுப்பிலிருந்து ஒருக்குதியின் மொழிபெயர்ப்பைப் பின்னர்க் காணலாம்.

மன்கண்முன் மலந்த காட்சிகள் (Les Contemplations 1856): தம் வாய்க்கணியில் இருப்பத்தைந்து அன்னாகிலில் சந்தித் அனுபவங்களின் எதிராலியைக் கவிதைவரிகளில் வழங்குகிறார் ஆசிரியர். 'ஏற்றங்கள், துங்பங்கள் ஆகியவற்றினுடே என்வாய்க்கை சொட்டுக்கொட்டாக இறங்கி என் இதயத்திலே வாத்தவைதாம் இக்கவிதைகள்' என்ற கூறுவார் உய்கோ. ஆசைகள் ஸலபோடோல்தின் படகுகவித்து விபத்தில் இறந்து கவிஞராது மனத்தை மிகவும் பாதித்த நிகழ்வு தொடர்ந்து வந்தவையோ, அரசியல் பொதுவாய்வு ஏமாற்றங்கள். ஆகவே, இந்நாலும் 'அன்றாம்', 'இன்றும்' என இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் பாகத்தில் மூன்று தலைப்புகள், விடியல், மலரும் உள்ள, போராட்டங்களும் கணவகளும் என. இதேபோல், இரண்டாவது பாகமான 'இன்றும்' என்பதன் கீழ் மூன்று தலைப்புகள்: 'என் மகநஞ்சுக் சில வரிகள்' 'தொடரும் பயணம்' 'அகண்டத்தின் விளிம்பில்' என இவை. இப்பாராட்டங்கள் சிருஷ்டி ஒரு புரியாத புதிர் என மலைத்துபோய் நிற்கும் ஆசிரியர், 'பயணத்தின் இறுதியில், தீயச்சிதிகள் தோல்வியடைவது

பழிப்பவரை பிரமிக்கசெய்யும் ஒருபிரம்மாண்ட விச்வரூபக் காட்சியைக் கொல்லோவியாகத் தட்டிக் காட்டுகிறார்.

எழுஷ்சி மிகு சம்பாக் கவிதை நடையும், அசாதாரன அற்புத நிகழ்வுகளும், அபா கற்பனையில் விகாராந் எல்லையற்ற பிரம்மாண்ட வருஷங்களும், இந்நாலை ஒரு மகாகவியாக நினைவறுத்துகின்றன.

தாத்தாவாக இருக்கும் கலை L' Art d'être grand - père 1877). முதுமைப்பருவத்தில், ஒருபோரும், ஒருபேத்தியம் மட்டுமே உய்கோவின் வாய்ப்பிற்கு ஊன்று கோவாகத் திகழ்ந்தனர். அப்கோணோடு கொஞ்சி, விளையாடுக் களித்திருப்பதே தம் வாய்க்கையாகக் கொண்ட உய்கோ தம் பேர்க்குற்றதைகளுக்காக எழுதிய கவிதைக் கொத்துவாக இருக்கும் கலை' எனும் நால், இது 73 கவிதைகளைக் கொண்டது. ஃபிராஞ்சு இலக்கியத்தில் குழந்தைகளின் விளையாட்டுக்களை முன்னிறுத்தி அவர்களுக்காகவே கவிதை பாடிய முதல் கவிஞர் விக்டோர் உய்கோதான். இத்தொகுப்பிலிருந்து 'நிலா' என்றொரு கவிதை தமிழாகக் கெய்யப்பட்டுள்ளதைப் பின்னர்க் காணலாம்.

### 5.2.3. நாவல்கள்

பாஸ் நக் மாதாகோவில் (Notre Dame de Paris 1831): இந்நால் பல பெயரிகளில் பெயர்க்கப்பட்டு, ஆங்கிலத் திரைப்படமாகவும் (Hunch back of Notre Dame) எடுக்கப்பட்டு உலகப் புகுப் பெற்றது. மத்போதகள் ஒருவனும் கோவில் மணியடிக்கும் கூள் ஒருவனும், நாடோடிப்பெண் ஒருத்தியை காதலிக்கின்றனர். அவரோ ஒரு விரைவுக் காதலிக்கிறார். மத்போதகள் அல்பரியனைக் கொன்று பழியை நாடோடுப் பெண்டிரு சாற்றிவிடுகிறார்கள். வெறிகொண்ட மக்கள் கூட்டத்தால் தூக்கிவிடப்படும் சபையும் கூளன் போராடி அவளைக் காப்பற்றி மாதாக்கோவிலுக்குள் தூக்கிக்கென்று விடுகிறான். அவளைப் பிடிக்கக் கோவிலுக்குள் கூட்டம் நூழையும் முடியாது. ஆனால் மக்கள்மூச்சி ஆலையத்தை முற்றுகையிட்டு ஆர்ப்பரிக்கிறது. அசாதாரன உடல்

தின்னொம்' என்று அழுதியிட்டுக் கூறுகிறார். இத்தொகுப்பிலிருந்து 'என் மகஞ்சுக் சில வரிகள்' எனும் தலைப்பில் காணும் 'மரணம்' எனும் கவிதைவிலிருந்து ஒரு பகுதியும், 'வந்தேன் கண்டேன், மதந்தேன்' எனும் கவிதைவிலிருந்து ஒரு பகுதியும் தமிழகம் செய்யப்பட்டு இவ்வத்தியாய்த்தின் இறுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

காலத்தின் காவியம் (La Légende des Siècles 1859) 45000 அடிகளைக் கொண்ட இம்மாபெருங்கவிதைத் தொகுப்பு ஃபிராஞ்சு மொழியில் தலைசிறந்த காப்பியாகக் கருதப்படுகிறது. இது மனித இனத்தின் கதை உலகளாலிய மானுடத்தின் வரலாறு. பைபிளை மட்டுமேன்றி உலகின் தொன்னமை வாய்ந்த பல்வேறு நாகரிகங்களின் ஆதார புராண இதிகாசங்களைப் பற்றியும் இது பேசகிறது இந்தாள், வாயு, ஆக்னி ஆகியவற்றைக் கூவப்பக்கப்படுத்துப் பரப்பிரும்ம் ஒரு துருப்பை எடுத்துப்போட்டு தங்கள் சக்தியைக் கூட்டும்படி சுவால் விடும் கேளோ உபநித்தக் கதை, இந்நாலில் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. கிரேக், ரோம புராண நம்பிக்கைகளையும் காஶார அடிப்படையைப் பற்றிப் பேசகிறது இந்நால்; இல்லாம் மதத்தைப் பற்றிப் பேசகிறது; மனிதனினத்தைச் சித்திரவதை செய்த கொடுங்கோல்களைப் பற்றியும், சரித்திரத்தில் நிலைத்த மாயிர்கள் பற்றியும் பேசகிறது. ஆக இக்காப்பியத்தின் நாயகன் மனிதன். மைக்கருத்து ஒளியை நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேறும் மானுடம். (தமஸோமா ஜ்யோதிர் கமய எனும் உபிடத்தவாக்கம் நம் நினைவுக்கு வருகிறது). நன்மைக்கும், தீவைக்கும் (தேவ X அகா) நாக்கும் இடையாரத் போராட்டத்தில் இறுதிவெற்றி நன்மைக்கே என்பது உய்கோவின் துணிடு, வீர்கள் அங்கேபோது தோன்றித் தருமத்தை நிவேநாட்டுவர் என்பது உய்கோவின் நம்பிக்கை. (தீவையின் 'ஸம்பவாரி யுகே யுகே' நம் நினைவுக்கு வருகிறது). கடந்த வரலாற்றுக்கால ஆய்வுக்குப் பின், உய்கோ, அறுபத்தொன்றாவது (கைசி) அத்தியாயத்தின், மனிதன் - பூமி - குரியன் - கோள்கள் - வால் நட்சத்திரங்கள் - ஆகாசவளி - ஆகியவற்றைப் பேசவைத்து

வலியை கொண்ட கூளன் தனியாகப் போராடுகிறான். அங்குள்ள சிலைகளை உருக்கிக் கொதிக்கும் உலோகக் குழம்பைக் கூஸரியில் உள்ள மழுபீர் வழகால்கள் வழியே கொட்டி கோமிலை நெருங்கி வருவார்களை நூற்றுக்கணக்கில் கொல்கிறான். கூளன் போராடக் கொண்டிருக்கும் சமயம், தஞ்சம் வைக்கப்பட்ட நாடோடாடப் பெண்ணை, அப்மத்போதகள் பிடித்து கூட்டத்திடம் கொடுத்து விடுகிறான். கூட்டம் அம்மைக் கொண்டுவிடுகிறது. இதையற்கத் தன் மதபோதகளை தேவாலயச்கவர் உச்சியிலிருந்து வெளியே பிடித்துத் தள்ளிவிடுகிறான்; பின் தானும் விழுந்து நாடோடாடப் பெண்ணைன் பினாத்தைத் தழுவி உயிரிடுகிறான்.

800 ஆன்டுகளுக்கு முன், சமுதாயத்தினால் ஒதுக்கப்பட்ட போக்கிகள், ராவுகள், மாஜி கொலைகாரர்கள், நீதிக்குத் தப்பிய கைகிள்கள், நாடோடாடகள் ஆகியோது முட்டுவாய்க்கைமுறையைப் பிரதிபலிக்கும் நாவல் இது. இலக்கிய நாவல் கதாநாயகன் என்றால் இளவரசன், மேட்டுக்கும் மகன், அழகன், போர்வீரன் என்று ஆகுவார் இருந்த மரபை உடைத்து ஒரு விகாரக் கூளனைக் கைதையின் நாயகனாகி அவன் காதலின் தூய்மையை வெளிப்படுத்துவது ஒரு புதுமை. குவாசிமோதோ எனும் பெயர்கொண்ட அங்கூண்டநாயகன் பாத்திரப்படைப்பு 'அங்குத்திலே' ஒரு குறையிருந்தாலும் அன்பு குறைவதுண்டோ' எனும் திரைப்படம் ஒன்றின் பாடலையும் 'ஆறு கோணவளியிருந்தால் நிறும் கோணவோ!' எனும் பழங்கள் சம்பிரதாயக் கோணங்கிப் பாடலையும் நமக்கு நினைவுறத்துகிறது. சுற்றேற்றத்தாழ நம் தஞ்சைப்பைக் கொண்டில் காலைக்கூலில் ஆண்டுகள் என்னுறவுறக்கு மேல் ஆகியும் இன்னாழும் கம்பியாக நிமிஸ்து நிற்கிறது. கவிஞருக்கு வருணங்களையில், அக்கோவிலின் பிரும்மாண்டமான மணி முதல், ஒவ்வொரு பகுதியும் உயிர் பெறுகிறது; அக்கோவிலே நாவலின் ஓர் ஊமைச் சாட்சியாக உருவெளியாகத் தோன்றுகிறது. நாவலைப் படித்த கற்றுப்பயணிகள் அக்கோவிலைக் காணும் வரலாறுப்பு

சின்னத்திற்கு அமர்த்துவம் அளித்துவிட்டார் உட்கோ. காவிரிக்கு முந்தேக் போல், சீன் நதியின் ஆற்றினைக் குறையில் ஒரு தீவில் - அழைந்த அக்கோவில், எதிரே நின்று பார்க்கும்போது ஆஸ்கில் எழுத்து மேபோக் காப்சி தரும். ஸிபிரிசுப்புர் சிமிள் மறங்கமுடியாத அஞ்காமான கில்லட்டுக் கத்தியம் அடுத்து கொண்டது. ‘புட்சினைப் புற்றி ஏராமாக எழுதியிருக்கும் விக்தோர் உட்கோ அம்மாதாக்கோவில், கில்லட்டுக் கத்தி ஆகிய இரண்டையும் அமர்த்துவம் வாய்ந்த கதாபாத்திரங்களாக்கித் தம் பெயரின் முதல் எழுத்துடன் (Hugo) இணைத்துக்கொண்டார்!’ எனச் சில இலக்கிய விமரிசிகள் கூறுவார்.

வறுமையில் வாடுவோர் (Les Misérables 1862) – இது ஓர் உலகப் புகுப்பெற்ற நாவல். எந்தளையோ மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட இந்தாவல், பைபிரூக்கு அடுத்தப்படியாக மிக அதிகமான பதிப்புகள் கண்ட நூல் என்பது நூலாராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. இதைத் தமிழில் பொழியாக்கம் செய்தவர் யோகி சுத்தாண்டந் பாரதியார். “ஏனை படுப்பாடு” எனும் பெயரில் இது தமிழ்த் தினாப்பாக வந்தது. இந்த நின்ட நாவலில் உட்கோ, சமுதாயத்தில் பரவினிட்ட அநீதிகளைச் சாடுகிறார். போராசீமிளால் மனிதன் மனிதனைச் சுரங்குவது, பசியும் பட்டினிடம் பெண்களை இழிநிலைக்குறுத் தள்ளுவது, பள்ளியில் படிக்கவேண்டிய பருவத்தில் பிண்கக் குழந்தைகளைக் கடன் கொடுய வேலை செய்ய வைத்து, அவர்கள் உழைப்பை உறிஞ்சுவது – போன்ற பல சமூகக் கொடுமைகளை எடுத்துக்காட்டும் சம்பவங்களைப் பின்னிப் பிளைந்து ஓர் உருக்கமான, உள்ளதமான படைப்பைத் தந்துள்ளார் உட்கோ. ஸிபிரிசுப்புர்ட்சிக் காலத்தைப் பின்னனியாகக் கொண்ட இந்நாவல், உட்கோவின் புகழுக்கு என்றும் கட்டியும் கூறி நிற்கும்!

உட்கோ எழுதிய வேறு சில பிரபுவான் நாவல்கள்: கடலோடு உழைப்பவர்கள் (Les Travailleurs de la mer 1866) இளிச்சவாயன் (L'Homme qui rit 1869) தொண்ணுற்று மூன்றாம் ஆண்டு (Quatre-Vingt - treize 1874) இது ஃபிராஞ்சுப் பூட்சினைத் தொடர்ந்து நடந்த

இவருடைய மானுச்சிந்தனைகள் உலகளாவியவை. இவர் மரண தண்டனையை எதிர்த்தார்; அடுக்கு முறையையும் சர்வாதிகாரத்தையும் எதிர்த்தார்; தனிமனித் சுதந்திரத்தை விழியுந்தார்; ஏழை எனியவர்கள் சமுதாயத்தால் காண்டப்படுவதையும், சிறுவர்களை உழைக்கச்செய்து அவர்கள் வாழ்வைச் சுனியாக்கும் பணமுதலைகளின் பாதகத்தையும் சாட்டார். சமுதாய அமைப்பின் ஊனத்தால் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பு மானுட நீதிக்குப் பல சமயம் விரோதமாக அமைவதைக் கண்டு வெதும்பினார்.

#### 5.4. உட்கோவின் தத்துவச் சிந்தனைகளும் இந்துமதக் கொள்கைகளும்

உட்கோ தெய்வநாய்பிக்கையுடையவர். வாழ்வின் துள்பங்களைத் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டிய மனவிலையைத் தெய்வநாய்பிக்கையால்தான் மனிதன் பெறவேண்டும் என்பது இவர் கருத்து கவிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள் உயர்பிறிகள் என்பதால் அவர்கள் ஏனைய மக்களை நல்வழிகாட்டி நடத்திச்செல்ல வேண்டிய இறையுருள் பெற்றவர்கள் என்று கூறுவார் உட்கோ. இயற்கையில் காணப்பட சுதாரண மக்களுக்குப் புலப்படாத உண்மைகளை உணரும் சுக்தி உடையவர்கள் கவிஞர்கள் என்பது இவர் கருத்து. இந்த ஆவிகளுடன் பேசுமுடியும் என்று நம்பினார் உட்கோ; தாம் அதற்கான ஊடகம் (மியம்) என்றும் நம்பினார்.

கிறித்துவ மதத்தின் தீவிரக் கொள்கைகள், அவற்றைச் செயலாக்கிவிந்த மதவாதிகளின் செயல்கள், அவர்கள்கீழ் இயங்கிவிந்த அமைப்புகள் ஆகியவற்றைக் கண்டத்தார் உட்கோ. ஆனால் இவருடைய கிறித்துவ மதவிரோதப்போக்கிற்குப் பகுத்தறிவுக் கோட்டாடுகளோ, விஞ்ஞான பூர்வமான அனுகுமுறையோ காரணமல்ல. மதங்கள் பலப்பல: (Religions et Religions-1880) எனும் நூலில் உட்கோ கூறுவார்:

‘ஏந்தப் பழம்பொருள் ஒவ்வொரு ஜெவனுக்குள்ளும் உறையும் அந்தாத்மாவையும் அந்தப் உணர்வையும் இயங்கச் செய்து அங்கியாக்குத்தின்

பயங்கர நிகழ்வுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்ட வரலாற்று நாவல்) என்பன.

#### 5.3. விக்தோர் உட்கோவின் குணநலமும் பண்பும்

என்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் உயிர்வாழ்ந்த உட்கோ, வலுவான உட்கோப்பு இயற்கையாகவே அமையப்பெற்றவர்; துங்பம்கள்டு துவாங்கல் வாழ்வுக்கைப் பிரச்சினைகளை எதிர்த்துப் போராடும் மனத்தின்மை மிக்கவர்; சுதந்திரம் விரும்பி; சர்வாதிகாரியை எதிர்த்து நின்று போராடுவர்; நாடு கடத்தப்பட்டோதும், 20 ஆண்டுகள் நடந்துகூடும் வெளியே வாழவேண்டிய கட்டாயம் நேர்ந்தபோதும், கம்பிரத்தை இழுக்காமல், கொள்கைச்சமரசம் செம்துகொள்ளாமல், சீற்றுத்தையும் நூற்யானாடுகையைப் படிக்கவேண்டிய கவிதைகளைக்கூடிப் போராடுவர்; நீற்றுவில் வந்த செருக்கும் தன்னால்கிக்கையும் மிக்கவர்; தாம் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர் என்றும், சாதாரண மக்களுக்கு வழிகாட்டப் பிறக்கும் என்றும் என்னாம் கொண்டவர். புணரையில் இயக்குத்தின் தலைமைப்பொறுப்பை இளையத்தேவேயே ஏற்ற இவருக்கு மற்றவர்களை வழிடத்தில் செல்லும் தலைமைப் பண்பு இருந்தது. கவிதை எழுதும் இவர் விரல்களுக்கு அற்புதாமாக ஓயியம் தீட்டும் ஆற்றுவூம் உண்டு; நூட்பான கைவிளைத் தொழில் செய்ய திறநூம் உண்டு. உட்கோ பாசம் மிகக் கத்தை; குடும்பப் பொறுப்புடையவர்: தாம் பெற்ற பிள்ளைகள் நலமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காகத் தம் தேவைகளைக் குறைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்காகச் செல்வத்தைச் சேர்த்துப் பெருக்கினார். நண்பார்கள்பால் இவர் கொண்ட அங்கில் (அவர்கள் தூரோகியாக மாறினாலும்கூட) ஆழம் உண்டு. உட்கோ நயமாக உரையாடும் இயல்புடையவர். இவருக்குப் புகில் ஆகையுண்டு. இனிய மனம் கொண்ட இவருக்கு ஏழைகள்பால் இருக்கம் அதிகம். ஆதாவற்றாக்கள், அநாதைகள் - துயர்கள்டு துடிக்கும் பண்பு இவர் நெற்குத்துக்கைக்கு எடுத்துக்கூட்டு. சிறுவர்கள் குழந்தைகள் ஆகியோரிடம் இவர் அபார அங்குப் கொண்டவர்; அவர்கள் நிலைக்குத் தாழ்ந்து அவர்களுடன் விளையாடுக் களித்திடும் குழந்தைமனத்தினர்.

வழியே மானுத்தின் முன்னேற்றத்தைப் பண்டப்பட்ட தொழிலாகிய உண்ணத்துப் பணியுடன் பின்னைத்து நடத்திக்கொண்டு போகிறதோ, ஆந்தப் பராப்பொருளை நாச் நம்புகிறேன்’.

உட்கோவின் கருத்துப்படி உலகம் பூரணமானது அன்று. பூரணமான கடவுள் பூரணமாற் இவ்வுலைகைப் படைத்து இயக்குகிறார். ஜீவங்கள் தாம் செய்யும் பாவக்செயல்களால் கீழ்க்கூட நோக்கிக் கொல்கின்றன. இறை அருள் பெற்று நற்செயல்கள் புரியும் ஜீவங்கள் மேல்நிலையில் நிற்கின்றன. எல்லையற்ற தொடராய் வரும் பிறுப்புகளில் உயர்ந்து மேல் நோக்கி எழுப்புவதும் அல்லது தாழ்ந்து விழுவதும், விளைவியன். ஒவ்வொரு ஜீவதும் தானே தன் நிலையை நிர்ணயிக்கும் துவாக்கோல். ‘தீதும் நன்றும் பிற்றதா வாரா’ (புந்நானுறு) நம் நினைவுக்கு வருகிறது.

உட்கோ இந்தியாவுக்கு வந்ததில்லை. ஆயினும், அவர் கொள்களை பலவற்றுக்கும், நம் வேத தத்துவம் கருத்துக்களுக்கும் இலையே பல அற்புமைகள் காணக்கிடக்கின்றன. உட்கோவிக்கு மறுபிறவியில் நம்பிக்கையுண்டு. ‘தூணம்’ எனும் கவிதையில் (இதுள்ள தூணம் என்றால் பொருளாக விரோதமாக அமைவதைக் கண்டு வெதும்பினார்.

‘உறங்குவது போவும் சாக்காடு உறங்கி

விழிப்பு போவும் பிறப்பு’

என்கிறது குறள்.

உட்கோவின் கருத்துப்படி, இந்த அகிலம் முழுவதும் ஓர் உயிர்த்துப்புள்ள பெரிய சொரூபம். இது நமக்குப் பகவத்கைதையில் கூறப்படும் விச்வாபுத்தை நினைவுபடுத்தும்வகையில் அமையந்திருக்கிறது. மனித ஆக்மா இருளிலிருந்து ஒளியைப்பொருக்கி புள்ளேன்றுக்கிறது என்றும் இவரது கருத்து நம் ஆகிச்சங்கரின் ‘புளாபி ஜனங்கள், புராபி ஜனங்கள் எனும் கருத்தை நினைவுபடுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது.

‘உறங்குவது போவும் சாக்காடு உறங்கி

விழிப்பு போவும் பிறப்பு’

என்கிறது குறள்.

உம்கோ மேலும் கூறுவார்:

‘தெய்வத்திற்கு ஒரே முகம் – அதுதான் ஒளி; ஒரே பெயர் அதுதான் – அண்பு’.

‘அன்பே சிவம்’ என்னும் திருமந்திரமும் “தீபமங்களால்யோதி நமோ நம” என்னும் அருணசிரிநாதர் வாக்கும் நம் நினைவுக்கு வருகின்றன.

“இறைவா!

நம்பியே தரைவெஞ்சிய உன்னைச் சரணாடுகிறேன்.

அமைதியில் அடங்கிய நான்

உனக்குச் சமர்பிப்பது

நீ சுக்கு நூற்றுக் கடாத்துத்

புகழிக்க என் இதுயத்தின் துகள்களைத்தான்.

ஆம், நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன்:

நீ செய்வது உனக்கு முடிந்தான் தெரியும்.

மனிதன் காற்றியாலும் ஒரு சந்தாரணப் புல்தான்!

முழுந்தாரிட்டு ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

உலகத்தந்தையான தெய்வமே!

அன்ட சராசரமும் உனக்கே செர்தம்.

நினைவான சத்தியம் உனக்கே உரியுது.”

(A. Villequier)

## 5.5. விக்டோர் உம்கோவும் பாரதியும்

விக்டோர் உம்கோ மறைந்தபோது (1885) பாரதிக்கு மூன்று வயது, பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்கள் இடைவெளியில் வெல்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்த இவ்விரு மகாகவிகளுக்குமிடையே பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

இருவருமே பிறவிக்கவினார்கள்; இளவயதிலேயே கவிதை பாதுதம் புலமையை நிலைநாட்டியவர்கள்; கவிதைமொழியைப் புதுப்பித்த

போல, உம்கோ கிரேக்க விடுதலையை விழைந்தார். இருவருமே உலகளாவிய மானுடச் சிந்தனை கொண்டவர்கள்.

## 5.6. உம்கோவின் கவித்துவம்

கவிதை புளைவதில் வியக்கத்தக்க ஆற்றல் பெற்றவர் உம்கோ. இவ்வாய்மை இவரது சமகாலத்துப் புலவர்களாலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. இவரது கவிதைநடை செய்யக்கூட தன்னை எதுவுமின்றி, மிக இயல்பாகவும் தொடர்ந்த ஆற்றிராமுக்காகவும் அமைந்திருக்கும். பாவோசையாகிய தொடை நயம் இவருக்கு ஏவலாளி. ஒருவர்க்க கவிதையிலிருந்து பன்னிரண்டு சீர் கொண்ட கவிதை வரை, பலவகைத் தாளக்கட்டு (Rhythme) நடைகளில், பாடப்பெறும் பொருளுக்கு ஏற்றவாறு உயிருட்டம் கொடுத்து, பிரவாகமாகப் பொழுவார் உம்கோ. சொல்லாட்சியில் இவருக்கு யாரும் நிகர் இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு புகுப்பாலை குட்டுவர் அறிஞர். சொற்களின் ஒசைஅடுமைப்பைக் கண்டு அருவியின் சலசலப்பையும், குறிஞரப்படையின் ஆரவாத்தையும், ஸ்டட்கள் மோதும் உலோக ஒசையையும், மழுத்துவியின் முனக்கல்களையும் கேட்கமுடியும் இவருடைய கவிதைகளில்.

அயராக் கற்பனை வளமிகொண்டவர் உம்கோ. இவர் எழுத்தில் கானும் உவமைகளும், காட்சிகளும், வெறும் அளிகளாக மட்டும் அமைந்தவை அல்ல. காட்சிகள் உயிர்பெற்று கண்முன்னே நேரே தெரிவது போல் தோன்றும். மக்கள் கூட்டத்தைக் கத்துங் கடல்ஜூன் கவிஞர் ஒப்பிடுவார். பொங்கி எழும் கடல் அலையை பாடும் குதிரைக்கு ஒப்பிடுவார். பூமித்தானையைப் பக்மாட்டிற்கு ஒப்பிடுவார். சிவநிதிவைலையை வெள்ளியியையான பிள்ளை (Lace) என வருணிப்பார். கல்லறையை, ஆன்மை வெளியேறியிட்ட கூண்டு என்பார். குற்ற உணர்வை, இருந் நடுவேயிருந்து நம்மை உற்று நோக்கும் சிமிட்டாத ஒற்றைக்கண் என்பார்.

முன்னோடிகள். ‘கவை புதிது பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற்புதிது’ எனக் கூறிய பாரதியைப் போல உம்கோ கூறுவார் : “நான் ஒரு புட்சிக் காற்றை வீச்சிலென்று பழைய அராதிக்குச் சிவப்பு பூர்த்திக்கு குல்லா அணிவித்துவிட்டேன். நினி உயர்த்த சொல் என்றும் தாழ்த்த சொல் என்றும் தாழ்த்த சொல் என்றும் கவிதையை, என்றும் கிடையாது. என்றும் சொற்களுமே சமயானவை, சுதந்திரானவை, வாக்குவிலை பெற்றவை”. இருவரும் தத்தும் நாட்டில் அந்தவரை பண்டுதான் நாவில் மட்டுமே கொலுவிற்றிருந்த கவிதையை எனிப பாடாக்கிப் பாரார்கள் மத்தியில் பரப்பியவர்கள்; இருவருமே அளவுகடந்த தன்னமிக்கையும், மனத்தின்மையும், குானச்செருக்கும் கொண்டவர்கள். ‘கவிஞர், சாதாரண மக்களுக்கு வழிகாட்டி, சரியான வழியில் அழைத்துக்கொல்லவேண்டிய கலங்கரை விளக்கம்’ என்பது இவ்விருவாரின் கொள்கை. ‘கவிஞர் நீர்க்கதரி; அவன் குானக் கண்களுக்கு எதிர்கால நிகுப்பிச்சிகள் புலப்படும். அவற்றை அவன் முன்னால்விக்க வல்லவைன்’ என்றே இருவரும் நம்பினர். (ஆடுவோமே பள்ளு பாடுவோமே, என்று சுதந்தியில் வருவதற்கு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பே பாடிய பாரதியின் வளினை நினைவு கூர்க்க) இருவருமே காப்பியம் இயற்றியவர்கள், குழந்தைகளுக்காக நிறையப் பாடியவர்கள்.

இருவருமே, தத்தும் மொழிகளில், குறியீட்டுக்கவிதைக்கும் (Symbolic Poetry) (பாஞ்சாலி சுபதம்) மந்த்தியிலையும் (Surrealistic Poetry) (குமில்பட்டி) முன்னோடிகள்; இருவருமே ஏழை எனியவருக்கு இரவுகியவர்கள். சுதாயாச் சீர்கேடுகளைச் சாடியவர்கள்; தேசப்பற்றி மிக்கவர்கள்; சுதந்திர வேட்கை கொண்டவர்கள். பாரதி ஆய்வில் ஏகாதிப்தியத்தைப் போன்று உம்கோ நட்டின் சர்வாதிகளைப் பகிரவுக்காக எதிர்த்துச் சாஷனார். தம் அரசியல் விரோதப் போக்கு காரணமாக இருவருமே கைது செய்யப்படுவதைத் தவிர்க்க, வேற்று இடம் புதுந்து பள்ளண்டு கழித்தவர்கள்; அயல்நாட்டில் நடந்துகொண்டிருந்த விடுதலை இயக்கங்களை அதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தவர்கள். (பாரதி பெல்ஜிய மக்கள் போராட்டத்தைப் பாடியதைப்

முன்னபாடான (Contrasting) வண்ணங்களை அருகருகே தீட்டிக் காட்சிகளை உயிர்பெறச் செய்வது தேந்த ஒவியரின் தொழில்நுட்பம். விக்டோர் உம்கோவே ஒரு சிறந்த ஒவியாதலா, இதே தெழில் நுட்பத்தைத் தம் எழுதிலிலும் (கவிதை, கதை) நிறையெடுன் கையாள்வார். எதிர்த்திரான பொருள் கொண்ட சொற்களை அருகருகே அமைத்துப் பழப்பவர் கவலைத்து சர்ப்பது உம்கோவின் தனிச்சிறப்பு\*. எதிர்மறை, செர்க்களில் மட்டுமன்றி பாத்திரப்படிப்பிலும் கண்ணப்படுவது இவருது தனித்தன்மை. அழுகையும் நகையும், அழும் அழுகின்மையும், இளையமையும் முதுமையும், புனிதமானதும் பாவமும், வீழும் கோழைக் கணமும், தியாகமும் தூரோகமும், உயர்வும் பாய்வும், வெற்றியும் தோல்வியும் என இவ்வாறுப் பிரதிபலிக்கும் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்து (சிலசமயம், ஒரே பாத்திரத்தில்கூட இத்தகைய எதிர்மறைக் குணங்கள் காணப்படுவதுண்டு), இக்கட்டான் குற்றினவையில் அவற்றை மோதுப்படி செய்து, பழப்பவர் உள்ளத்தைக் கவலைத்துவிடுவார் நம் கவிஞர்.

காலல் மட்டுமன்றி நவராச உணர்ச்சிகளையும் தம் கவிதையில் நுகரச் செய்தவர் உம்கோ; சொற்களைக் கொண்டே ஒளி மிக்க நெவிவான காட்சிகளையும் காட்சுவார்; தேவைப்படின்றி, இருள் குப்பிந்த, இனம் விளங்காக் குழுப்பான காட்சிகளையும் பயிற்காக் காட்சுவார். மொழி அறிஞர்கள் இவரை “சொற்களைக் கொண்டு ஜால வித்தைகள் காட்சுவார்” (Magicien du verbe) என்று குறிப்பிடுவார்.

“போல பிழித்து எழுதுவின்ற எந்தலோர் எழுத்தாளனும் ஒரு நூலைப் பகடக்கின்றான். அந்த நூல் அவனைதான். அவன் இதை உணர்திருந்தாலும் சரி, உணராமலிருந்தாலும் சரி, அவன் இப்படி இருக்கவேண்டும் என்று விழைந்தாலும் சரி, வினையாவிட்டாலும் சரி,

\* முன்னதோடை எனும் அணி தமிழகுப் புதின்று. இதோ ஒரு தன்றியல்காரர் பால்: தாங்கையும் மாலையும் கைக்கப்படி நூல்வெழுதுவத், மேலை வினையல்வெல்லாம் திழுவார் – கோலக், தருஙன்தோல் வெண்ணிற்கும் உடங்கேள்வு, பெரும்பால் பொருள்களைக் கொடுவது.

உண்மை நிலை இதுதான். எழுத்தாளனது எந்த நூலிலிருந்தும் ஓர் உருவம், அது அற்படையுள் உடையதாயினும் சரி, அமைத்துவமானதனாலும் சரி, தோன்றி வெளிவருகிறது. அதுதான் அந்த நாலாசிரியாது அக உருவம்'. பொதுவாகப் பக்கப்பாரியைப் பற்றிக்குறிப்பிடும் உட்கோவின் இக்கருத்து அவருக்கே மிகவும் பொருந்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

### 5.7. சுவைக்கச் சில துளிகள்

ஜானாதிபதியாய் இருந்த மூன்றாம் நெப்போலியன் ஓர் அரசியல் அதிரடி நடவடிக்கையின் மூலம், தன்னாச் சர்வாதிகாரியாய்ப் பிரகடனப் படுத்திக்கொண்டான். அது பற்றிய விக்தோர் உட்கோவின் கவிதை இது:

#### 5.7.1. இறுதிச் சொற்கள்

மானிட மனச்சாட்டி மாண்டதுவே!

மானங்கெட்டி கேளிக்கையில்

பிணச்சிங்காசனம் ஏறிப் போ

அவன் குந்திக்கொண்டாள்! - சீ

இப்பிழி நிலையில் கனிப்பு வேறு!

அவ்வாப்போது கொக்கரிப்பு!

கண்சிவந்து திரும்பிப் பார்த்து

மீண்டுமோரு

பேயகறையற் தந்திட்டான்

பிணத்துக்கு!

.....

சனா யெலாம் இந்த

ஏவாற்றுக்காரணாப் போற்றித்

துதிபாடும் நிலைக்குக் கூட

இப்பின்த இம்மாக்கள் கூட்டம்

தாழ்ந்து தன் தகவிழ்ந்தாலும்,

தஞ்சமென வந்தவனைப் பார்த்து

'அவெரிக்க இங்கிலாந்தராக

பயத்தில் கிலி அஸாந்தோம் நாங்கள்;

எனவே வேறுந்கோ நீலோ'

என்றே தாம் உரைத்திட்டாலும்,

காப்பந்த இலைச் சருகைப் போவக்

கார்வினில் அலை பாய்ந்திட்டாலும்,

அருக்கனை மகிழ்விக்க என்னி

எம்மை யார் புருக்கணித்தாலும்,

புருந்த இல்லங்கள் தோறும்,

'புகல் இல்லை' எனப் போக்குற்றாலும்,

ஆணியில் சிக்கிக் கிழிந்த

ஆடையாய்ச் சர்குலைந்திட்டாலும்,

.....

அடி பணிய மாட்டென் நான்!

பும்பாது அமைதி காத்து

துக்கத்தை மனத்தில் தேக்கி

மந்தை நிள் மாந்தரும்மை

மனத்தினால் ஒதுக்கித் தள்ளி

புனிதக் கோயிலாம் தாயகமே!

சுதந்திர தேவிலே!

மணிக்கொடி பே!

வாட்டும் வணவாசத்தின்கண்ணும்

உன்னையே நான் தழுவி நிற்பேன்.

(Ultima Verba 1852)

#### 5.7.2. குஞ்சரா

ஆம்! அவன் அங்கிருக்கும் வரை,

தளர்த்தினாலும் சரி, இருக்கினாலும் சரி

ஓஃபிரான்ஸ் திருநாடே!

கண்கள் பனித்திராமல் நிலைக்கவொன்னா என்தாயகமே!

எந்தையும் தாயும் வாய்ந்து மழந்த என் பொன்னாடே!

என் காதல் நிலைவகனை அடைகாத்த ஏழிர் கூடே!

தயாருந்த உன் இனிய பூமியை மீண்டும் நன் கான்கலேனோ!

எம்மை ஸ்க்கும் உன் கடற்களையைக் கான்கலேன் நான்

இன்புத் தாயகமே, எதையும் நான் மறக்கக்கத் தயார்,

என் கடமையைத் தவறி!

துன்பத்துக்காரானோர் இடையே

ஒரு குடிலை யான் அனைத்துக்கொள்வேன்

நாடு கடத்தப்பட்டவனாடுவே

நான் தெராட்டந்து வழம்ப்பிருப்பேன்

கொடிய இந்நிலைக்கு முடி வோ விழி வோ இல்லை

என்றிட் போதிலும் இதையேற்க நான் தயார்;

திம்ப் எனக் கருதப்பட் ட எவர் வணாந்து போனாவின்னும்

நிலைத்து நிற்கத் தக்கோர் பலர் ஒடிப்போயினுங்கூடக்

கவலையில்லை!

காரணம் ஏதும் நான் கண்டறிய விரும்பிலேன்

ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் அழிந்வைத்து நிற்பரேல்

அவருள் ஒருவன் யான் என் நிழத்து நிளாநிருப்பேன்

நாறுபேர் மட்டுமே எஞ்சினர் என்றுபோதும்

அருக்களை எதிர்த்தேதான் ஆர்ப்பாக்கு மென்குருவுள்

பத்தேபேர் மட்டுமே பாக்கி என்றுபோதும்

அற்றப் பத்தாவது நபராக நான்தான் இருந்திடுவேன்!

எஞ்சியவர் ஒரீ ஒருவர் மட்டுந்தான் என்றால்

அற்ற ஒருவனாக இருக்கப்போவதும் நானேதான்!

Les Châtiments  
Ch VII.(17)(13-16)

#### 5.7.3. காலம் என் கையில்

நெப்போலியன் போனபார் உக்கு முதற்குமுந்தை 1811 ஆம் ஆண்டு பிறந்து, இருபுது நாள் கழித்து, பாரிஸ் நாள் மாதாகோவிலில் பாடிஷலம் புடிந்தவன் அக்குழந்தையைக் கையிலே எடுத்துத் தூக்கிக் குழியியிருந்த மக்கள்கூட்டத்திற்குத் தம்முடைய வாரிஷைப் பெருமையோடு காட்டுனார் மாமன்னர்.

நெப்போலியன்!

செருக்கால் விழிமிது அவர் எடுப்பான நாசி!

திடுவரை மார்பிள்கோம் கட்டியிருந்த அவர்கரமின்டும்

இப்போது முதன்முறையாகப் பிரிந்து நீண்டன்!

நீண்ட அக்காரங்கள்திடு ஒரு சின்ன சிக,

தந்தையின் செங்கள்களில் ஒளிந்த

மின்னில் பொலிவோடு ஜோவித்தது!

முள்ளாளில் தனி முதயரசாகவும்

தனி நாடாகவும்

இருந்த அனைத்திற்கும்

தம் ஸ்ரோசின் வாரிஷை

உயரோ தூக்கிக் காண்பித்தார்.

பின்னர்,

உணர்ச்சி மேலிட

தம் கண்களால் முன்னாள் மன்னாக்களைக் குத்திட்டு நோக்கி,

உயர்ந்த சிகார்தில் வர்த்தமான்த பருந்தினைப் போல்,

ஆன்துமிகுதியில் பூர்த்து ஆர்ப்பாத்தார்.

“எதிர்காலம்! ஆம் எதிர்காலம் என்கையில்!

நானை என்றே!

II

இல்லை! - எதிர்காலம் யார் கையிலுமில்லை!

பேரரசே! எதிர்காலம் இறைவன்கையில்!

ஒவ்வொருமுறை கடகாரம் மனியடிக்கும்போதும்,

இவ்வுலகில் அணைத்தும்  
நமக்கு விடை கொடுத்து அனுப்புகின்றன.  
எதிர்காலம்! எதிர்காலம்!  
யாரே அறிவார் அதன் மற்றும்!  
உலகின்கண் புழு,  
போர்க்களத்து வீரசாகசுக்கன்,  
மன்னார்தம் ஒனி முத்துகள்,  
வெற்றிப் பழங்குளின் ஜவாஸூ மிகு இறங்கைகள்,  
நிறைவேற்றிய நம் பேராசைக் கனவுகள் -  
இவையைனாத்தும்  
நம்மைச் சாந்து வர்து பொருந்தியிருப்பதெல்லாம்  
நம்பட்டுக் கட்டுமீது  
நந்தமரும் குருவிகள் போல் தான்!

Les Chants du Crépuscule

V-I

## 5.7.4. நடுக்கடவில்... நன்னிரவில்...!!

மகிழ்ச்சிசீபாங்க நெடுப்பயணம் மேவிச்சென்று  
ஏத்தனை மினவர்கள், எத்தனை மாலூயிகள்,  
ஆத்தோ,  
துயார்கு அத்தொடுவாளில்  
தொலைந்தீ போப்பிட்டனரே!  
சோகமிகு விதியின் கொடுமையிது!  
நிலவிஸ்வா ஷபிருட்டுல்  
ஆழங்க காணா அனைவெளியில்  
கண்ணிலை கருங்கடவில்  
எண்ணிலை மாந்தர்கள்  
நிரந்தரமாம் நீருக்கு  
அழுந்திப் புதந்துபோயினரே!

புதைந்து கிட்க்கும் பழைய  
துருப்பித்த நங்கூரம் ஒன்றினைச்  
கற்றி யான்து கட்டக் காளித்திருக்கும் சில நாளில்,  
பழைய பாடல்கள்  
கேலிப் பேச்சுகள்  
வீர சாகசுக்கள்  
உங்கள் காதலின்குக் கீட்டாத முத்தங்கள்  
ஆகிய இவற்று என்னைத்துப் பின்னைத்து  
நிறுப்பித்த உங்கள் பெயரும்  
பேசப்படும், சில காலம் வைர;  
நங்களோ,  
ஆழ்க்கடல் அடியில் பச்சைப்பாசிச் படுக்கையில்  
படுத்துறங்கிக் கொண்டிருப்பர்கள்!

யாரோ கேட்டார்! ‘எங்கே அவர்கள்?  
ஏதேனும் தீவான்றின் மன்னாரகி விட்டனரோ?  
நம்மைக் கைவிட்டு  
இதனையும் செழுமையிகு இடம் வேறொஞ்கும்  
போய் சேர்ந்துவிட்டனரோ?’  
காலம்போக்கில்  
உங்கள் நினைவும் கூட மறந்துவிடும்!  
உப்புத்தன்னரில் உடல் கறைந்து  
போயிற்று!  
உள்ளத்து நினைவிலிருந்து பெயர்  
கறைந்து போயிற்று!  
ஒவ்வொரு நிறுவின்மீதும்  
அதன்னும் கரியதோர் நிழலைக் கொட்டி  
மெழுகி மூத்தியில் கவனவன்  
இருள் பட்டந்த கடவின்மேல்

தலைவனும் அவன்குழுவும்  
ஒருசேரப் பட கோடு  
மூற்கி முந்தக்கை எத்தனையோ!  
அழன்றுத்த குராவனி அவற்றும் வழவின்  
ஏடுகள் அனைத்தையும் கிழித்தது ஒரே முச்சில்  
அஹலகைமேல் விட்டெறிந்தது ஒரே வீசில்  
அதல் பாதளத்தில் அபிந்த அன்னவார்க்கு  
நூர்த் கதி என்னவென்று யார் அறிவார்?  
திராண்டி மூந்த அஹலகர்,  
தோணியை ஒன்றும் மினவை ஒன்றும்  
தமக்குப் பின்னயாயப் பரிசாய்  
இழுத்துச் சென்றுவிட்டனவே!

சிவதந்துபோன தலைகளோ!

உங்களுக்கு உற்ற கதி யார் அறிவார்?

பாதாள இருள்ளெனாயில்

உருண்டு புரண்டு

உலக்நியாப் பாந்றக்களை

உயிர்ற உங்கள் நெற்றியால் மோதி

மூட்டித் தள்ளிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ!

நாலொன்றும் தவறாமல் கட வேஶாம் வந்து

வாராத உங்கள் வருகையை எதிர்பார்த்துந்

தம் ஒரே கனவும் நிறைவேறா ஏமாற்றத்தில்

உயிர்ந்த வயோதிகப் பெற்றோர்கள்

எத்தனைபேர்!

கண்ணிலித்திருக்கும் இரவுகளில்

சிலசமயம் உங்களைப் பற்றிய பேச்சு வரும்;

கரைமணலில் அனரதுறையாயப்

நினைவகற்றும் மறதியெனும்  
கரும்போர்வையினைப் போர்த்திட்டான்.

அணைவர் கண்களிலிருந்தும்  
வினாவில் உங்கள் நிழையும் மறைந்துவிடும்.  
அவரவர்க்கு அவரவர் பினைப்பு இருக்கிறேது!

சிலஞ்சுக்கு ஏர்க்கலப்பை, சிலஞ்சுக்கு கட்டுமாம்.

ஆனாலும்,  
புயல்காற்று பயங்கரமாய்க் கொக்கரிக்கும் இரவுகளில்  
நெற்றி வெளியிப் உங்கள் விதவைகள் மாத்திரம்

தனியையின் வெறுமையில்

உங்களுக்காகவே காத்திருந்து காத்திருந்து

சலித்துப்போன பின்றும் கூட

உங்களைப் பற்றித்தான் பேசுகின்றனர்,

கணப்புத் தனன்மீது படிந்த சாம்பையை

தம் நினைவுகள்மீது படிந்த சாம்பையை

கிளாறியடி!

காலப்போக்கில்

கவல்கை அவர்கள் கண்களையும் மூடியவின்

உங்கள் பொய் சொல்ல எதுவுமே இராது.

ஏங்கள் ரூல் எதிரொலிக்கும் சிறு இடுகாட்டல்

எந்தவொரு மூலைமுழுக்கிழும்

ஒரு நடுகல் கூட இல்லையே,

உங்களை நினைவு கூர!

குளிர்காலத்தில் உங்களுக்காக இலை உதிர்க்க

அழுமுஞ்சிச் செஷ்கூட் இங்கில்லை

தெருக்கோர் திருப்பத்தில்

பழையதோர் பாலத்தில்

அமர்ந்து ஒரு பிச்சைக்காரன்

சமதூணியில் சோகமாப் இழுத்து  
முன்கும் தெய்மாங்குப் பாடவில்  
உங்களை நினைவுக்கும் வரி  
ஒன்றுகூட இல்லையே!

இருங்குழ் நன்றியவில் நடுக்கடலில்  
ஸுப்பி மறைந்துபோன  
அங்கு ஹோக்கன்தாம் எங்கே?  
ஆர்ப்பரிக்கும் அவைகளே,  
ஏத்தனை சோகச் செய்திகளைத்தான்  
நங்கள் ஈந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்?  
ஆழ்கடலே!  
தாய்மார்கள் உள்ளங்களை  
நடுக்கி மண்டியிடச் செய்யும் பாழ்கடலே !  
நீரேற்ற நாங்களில்  
நினைவுடூந்து வந்தெடக்கு  
அச்சோகக் கணத்தைகளைத்தான்  
சொல்லிச் செல்கின்றிருக்கோ?  
ஆம், மாலைப் பொழுதினிலே  
கஞ்சேயேறி எனமேநோக்கி வரும்போது  
உங்கள் குரல் தழுதழுத்து ஒவ்விட  
அச்சோகம்தான் காரணமோ !

OCEANO NOX  
(Les Rayons et les Ombres)

#### 5.7.5. மரணம் !

கதிர் அறுக்கும் அப்பெண்ணைக் கண்டேன்;  
இந்நிலம் அவளுக்குச் சொந்தம்.  
கரிய எழும்புக்கடாய்,  
மாலை மயங்கி இருங்குழந்த பின்னரும்

எட்டு நடைபோட்டுக் கதிர் அறுத்துக் கட்டுவின்றான் !  
அணைத்தும் நடுங்கி ஒடுக்கிய நிழல்களுடே  
அவர் அரிவாள் மின்னுவகையு  
பின் தொடர்ந்து சென்றது  
மானுடனின் பார்வை.

வெற்றி மண்டபம் வாழ் மாவரீ  
விழ்ந்தனர் !  
பரிலோன் நக்காப் பாலைவனம் ஆக்கினாள் !  
அரியணையைத் தூக்கி மேடையாக்கி  
தூக்கு மேடையை அரியணை ஆக்கினாள் !  
ரோஜா மலர்களைக் குப்பைமோக்கி,  
மழலைச் செல்வங்களைப் பறவைகள் ஆக்கி,  
செம்பொன்னை எரி சாம்பொக்கி,  
தாய்மார்கள் கணக்களைக் குளமாக்கினாள் !  
பெண்களின் அழுகாவுகள்:  
“பிஞ்குக் குழந்தையினைத் திருப்பித் தந்துவிடு,  
நிப்போதே இறந்து போகத்தான் வேண்டுமெனில்  
இவர்களைப் பிறுப்பித்தது ஏன்?”  
அர்க்கின்கெணதபாய் அவனியெங்கும் அழுகை ஒவம் !!  
எழும்பாய் பெறிந்த விரல்கொண்ட கைகள்  
இருள் எனும் சுவப்புக்கைக்களை விரித்துப்போட்டன !  
என்னாற்ற பாடைகள் ஊசீ  
உடல் சிலிர்க்கும் குளிர் காற்று.  
பாழும் அரிவாள்முன்  
பறுப்புதைக்கும் மனிதர் சுட்டம்  
நடுங்கிச் சிறுமியாடும் மந்தையைப் போல்  
காரிருள்ள சென்று ஒடுங்கியது.  
அவர் கால்வைத்த இடமெல்லாம்  
சாக்காடு, ஒவம், ஆந்தகாரம் !

அவைளாப் பின்தொடர்ந்து  
இதுந் தரும் மென்கடர் நெற்றியில் ஓளிரப்  
புன்றுவைப் பூத்த ஒரு தேவாநை  
புத்தயிர்கள் கொத்தொன்றைப்  
பூச்சென்டென ஏந்திலுந்தான் !

Les Contemplations IV - 16

#### 5.7.6. வந்தேன் ! கண்டேன் ! மடிந்தேன் !

நான் வாழ்ந்தது போதும் !  
ஏணைவில், இப்போதெல்லாம்  
துங்பங்களைச் சுயந்து நான் நடக்கும்போது  
தாங்கிப் பிழத்தென்னைத் தூக்கிவிட.  
எந்த ஒரு கருமும் நீங்களில்லை !

குழந்து நிற்கும் குழந்தைகளைக் காணும்போதும்  
மலர்ச்சிப்பு என்றுமத்தில் அரும்பவில்லை !  
வாச நழுவால்களைக் கண்டால்கூட  
முன்போல் மகிழ்ச்சியென்குத் தோன்றவில்லை !

அமைதியின் நம்பிக்கை என் மனத்தனவில் தோற்றுவிட்டது !  
அழுகிய ரோஜாக்களும், மணம்கமலும் மலர்களும்  
குழங்கிச் சிரிக்கும் இவ்வசைந்த காலத்திலும்,  
பார் மகனே ! நீ உறங்கும் நிழலைத்தான் நான் நாடுவந்தேன்  
என் இதுயம்தான் இறந்துவிட்டதே !  
நான் வாழ்ந்தது போதும் !  
நிப்போதெல்லாம் என்விழிகள்  
இவ்வலைக்க காணக்கூடப் பாதிதான் திறக்கின்றன.  
என் பெயார்சொல்லி யாரேனும் அழைத்தாலும்  
நான் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை !

இரவெல்லாம் உறங்காமல்  
விடியலுக்கு மிகமுன்பே எழுந்தவன்போல்  
அழுப்பம் அழுப்பம் எனை  
ஆட்கொண்டுவிட்டன.  
பொறாவை கொண்டெனை ஏசித் தூற்றும்  
புல்வைக்குப் புதிலூ கொடுக்கக்கூட  
இருங்குற்றத் தினந்தெயியா ஏதோ அழுப்பு  
இடந்தாலில்லையே என்செய்வேன் ?

இனங்கா ! எனக்கு  
அந்தகார இருட்குதைவந்த் தீர்ந்துவிடு  
அங்கே சென்று நான் மனுயரேண்டும் !

(Les Contemplations)

#### 5.7.7. நிலா

ஓ ! உங்களுக்கு நிலா வேண்டுமா ?  
எந்த நிலா ?  
தீக்கிணங்கிலின் ஆழத்தே மிதக்கிறதே, அதுவா ?  
நில்வையா ?  
அதோ வாயாத்தில் தவழும் அம்பலியா ?  
தீநோ எட்டிப் பிழக்கப் பார்க்கின்றேன்  
அடாடா முடியல்லவை.  
எப்போதும் இப்படித்தான் என்னருமைக் குழந்தைகளோ !  
நில்கிரண உட்குழந்து  
அபுவி வேண்டுமெனத் தோன்றியிடுகிறது,  
நானும் வின்னோக்கி என்கைக்களை வீக்கின்றேன்,  
பறந்து செல்லும் அச்சந்திரனைப் பிழக்கத்தான்.  
தாத்தாவாக இருக்கும் பேறு  
எந்தவையில் விழுந்து ஒர்  
இன்ப விரிசலையும்  
ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே !

முழுவதுமாய் என்னை வீற்றதியும் விடாமல்  
இன்பத்தை எனக்குக் கிட்டவும் விடாமல்  
செய்திருக்க முடியும் அவ்விதியால்;  
நஸ்வேணை அப்படிச் செய்யவில்லை என்பதே  
உர்க்களைக் காணுந்தோறும் உணர்கின்றேன்.  
இதோபார் பூர்ப், இதோ பார் மான்  
நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்:  
தெய்வத்திற்கு நம்மைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும்.  
அதிலும் ஒரு தாத்தாவாக இருப்பவர்  
எந்த அளவுக்குத் துணிந்து செயல்படுவார்  
என்று நன்றாகவே தெரியும். காரணம்  
ஒருவகையில் பார்க்கப்போனால் அவரும் ஒரு தாத்தாவானே  
நம்மிடமிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்கிறார்.  
அவருக்கென்ன பயம் தெரியுமோ?

குழந்தை சொல் கேட்கும் தாத்தாவிடம்தான் பயம்!  
ஆம்! நீங்கள் வாய்தின்து சொல்லதென்னாம்  
ஆணையாக ஏற்று அதன்படி நான் செய்திடுவேன்  
என்று அவர்க்கு நன்றாகத் தெரியும்.  
வானத்து நிலங்கையும் நட்சத்திரங்களையும்  
யாரும் தொடக்கடாரு என்பதை விருப்பப்.  
அந்த எண்ணத்தில்தான்  
வானத்தில் எட்டாத உச்சியில் மேலே  
ஆணி அழுத்து அவற்றை மாட்டுவதைவிட்டார்.

L'Art d'être grand-père  
La Lune -III

#### 5.7.8. சாலை மறியல்

1871 இல் பாரீஸ் மக்கள் ஆயுதம் எந்திப் புரட்சியில் ஈடுபட்டனர். அாக அவர்களை அடக்க இராணுவத்தை அபைத்தது. படையின் வருகையைத் தடுத்து நிறுத்த ஆங்காங்கே சாலைகளில் தடுப்புகள்

போட்டனர் மக்கள். கலவரம் முற்றியது. 25000 பாரீஸ் மக்கள் வன்மூறைக்குப் பலிதுமினர்) இது பற்றி ஒரு கவிதை,

மறியலுக்காக  
தடுப்புகள் குவிந்திருந்த அஞ்சாலையை  
கொடியவர்கள் குருதிக்கறைப்படுத்தி அசுத்தமாக்க  
அங்கை கழுவியது போல் மெழுகியிருந்தது  
நிரப்பாதிகளின் இருத்தம்!  
சில பொய்வர்களுடன் சேர்ந்து பிழிப்பான்  
பண்ணிரண்டு வயதுப் பாலகள் ஒருவன்!  
'நியம் இவர்களைச் சேர்ந்தவன்தானா?  
'ஆம் நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றே' என்றான் பயயன்.  
'ரொபாப் சரி, உன்னையும் கடவேண்டியதுதான்;  
உன் முறை வரும்வரை காத்திரு' என்றார் அதிகாரி.  
சிறுவன் கண்முன்னே, மின்னல்கள் பளிச்சிட்டன.  
சுவர்முன் கருணாங்கு விழுந்தனர் சகாக்கள்.  
'இக்கைக்கஷாரத்தை விட்டில் என் அப்மாவிடம்  
கொடுத்துவிட்டு வர அனுமதிப்பிரகார?' பயயன் கேட்டான்  
'ஒப்போய்விடலாம் என்று பார்க்கிறாயா?'  
'இல்லை திரும்பி வந்திடுவேன்'  
'இந்துப் பொறுக்கிக்காரன்க்குப் பயம் - 'எங்கே உன்லீடு?  
'அந்தத் தண்ணீர்த்தொட்டு அருகில்,  
'நான் திரும்பின்திடுவேன் கேப்டன் அவர்களே,'  
'போய்த்தொலை' - பயயன் சென்றான்  
வலை கொடுமானதுதான்  
இராணுவ யர்க்கள்  
அதிகாரிகளுடன் சேர்ந்து  
'கெக்கெக்கே' என உரக்க இளித்தனர்.  
செத்துக்கொண்டுருந்தோர் முனகல்  
சிரிப்போடு கலந்தது.

எட்டென நின்றது சிரிப்பு.  
பாலன்ன வெங்குமுத்துப் பாலகள்  
பட்டெனத் தோன்றினான்.

வியாலாவையா?\* போல  
கம்ரியாய்ச் சென்று  
முதுகைச் சுவருடன் மூடி நின்று  
'இதோ நான் தயார் என்றான்.  
மதிசெட்ட மரணம் வெட்கியது,  
அதிகாரி அவனை விடுவிட்டார்.

(L'Année Terrible 1872)

\* வியாலா - புட்சியை ஓடுக்கவரும் மன்னரின் படைகள் ஆற்றறைக் கடந்து  
வருவதைத் தடுத்திவேண்டும் பாத்தநத் தக்கிதெறிந்துகொண்டிருக்கும்போது  
கடப்பட்டு இந்து வரலாற்றில் இடம் பெற்ற பதின்மூன்று வயது இனங்பாட்சிலின்.



6

"பெண்ணால் அறிவிமுக்கும் பித்தரெல்லாம்  
கேண்மினோ:"

அல்ஸாப்ரேத் த முப்பே (Alfred de Musset) 1810–1857

பாரீஸிலே பிறந்து பாரீஸிலேயே இறந்த முப்பே நாற்பத்தேழு  
ஆண்டுகள் மட்டுமே உயிர் வாழ்ந்தார். ஒரு பிறவு மேதை எனச்  
சொல்லக்கூடிய அளவிற்குக் கடாமிகு அறிவாற்றல் உடைய இவர் தம்  
பதினாண்காவது வயதிலேயே கவிதை புணர்ந்து வியப்பிலாப்தியவர்.  
மருத்துவம் சட்டம் இசை ஒவியம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் தம்  
திறனமையை நிலைநாட்டியபோதும், இவரைக் கவர்ந்தியுத்தது இலக்கியம்-  
தான். தம் பதினெட்டாவது வயதில் விக்டோர் உய்கோ, வின்கு, சேந்த  
பேவ் போன்ற புதுமை (புனைவியல்) இலக்கியவாதிகள் வட்டத்தில்  
சேந்தார் முப்பே. இவருடைய மேதையை அவர்களைத் தன்பால்  
கவர்ந்தது. ஆயினும், புதுமை இலக்கிய இயக்கத்தின் விதிமுறைக்

